

4. adventná – 23.12.2018

Čakanie na správny čas

Hľadám Ťa, Pane, kde si? / Obzerám, skúmam, volám. No Ty tu nie si. / Nájdem Ťa v prírode či vesmírnych dialávach? / V trápení alebo v duši páľavách? / Si snáď tam, kde oko nedovídi. / Si tam, kde skrývam moje city? / Zjav sa mi, Ježiši, bez Teba nemá nič význam. / S Tebou však pre dnešok i pre večnosť všetko získam.

Lukáš 1:77-80 „...totiž, že náš Boh odpustí hriechy zo svojho milosrdného srdca, s ktorým zhliadol na nás, ako vychádzajúce slnko z výsosti, aby svietil sediacim v tme a tóni smrti a upravil nám nohy na cestu pokoja. A to dieťaťko rástlo a mocnelo na duchu a bolo na púšti až do dňa svojho vystúpenia pred Izraelom“.

Sme v období očakávania. Každý z nás na niečo čaká. Deti sa nevedia dočkať Vianoc a už pred niekoľkými týždňami mali presne vypočítané dni do Štedrého večera. A my dospelí čakáme, kedy si oddýchneme, kedy sa napravia vzťahy, kedy sa narodí bábätko, kedy skončíme školu, kedy sa uzdravíme.... Celý život je o čakaní či očakávaní. Preto je dôležité dávať dôraz nielen na to, čo čakáme, ale aj na obdobie očakávania. Pretože môžeme čakať niečo dobré, ale čas do toho stráviť zle, ale zas môžeme očakávať aj zlé a predsa čas života, kým to príde, využiť správnym spôsobom. *Zachariáš svoj chválospev končí slovami o Mesiášovi – hovorí o tom, aký bude a zároveň sú tu slová o tom, ako prežiť čas do Jeho druhého príchodu.*

Mesiáš, ktorý príde nám prináša dva veľké dary: odpustenie a svetlo.

Odpustenie hriechov je tu pre každého, kto si uvedomuje, že je hriešny, nedokonalý, zlý. Je tu pre tých, ktorí potrebujú uľaviť svojmu srdcu a svedomiu a zároveň pre tých, ktorí potrebujú odpustiť tým, ktorí im ublížili. A to sa predsa týka každého z nás. Človek, ktorý hovorí, že nemá hriech je buď slepý alebo pyšný. Dokonalí ľudia totiž neexistujú, hoci sa tak z času na čas každý z nás prezentuje. No ruku na srdce: naozaj si o sebe myslíme, že sme nič zlé neurobili, že sme neublížili ani sebe, ani blíznym ani Pánu Bohu? Každý z nás má problém s nejakým hriechom. Len je treba pravdivo hľadiť na svoj život.

A teraz: kto z nás nosí v sebe zranenia, ktoré spôsobili iní ľudia? Možno sme na mnohé zlé veci už aj zabudli a mnohé nás ešte stále trápia. Najmä ak niekto zasiahol do nášho vnútra na tom najcitlivejšom mieste dôvery a lásky. Sú totiž ľudia, ktorí nás sklamali, podviedli, fyzicky či psychicky nám ublížili, sú takí, ktorí k nám nie sú úprimní a zavádzajú nás, ktorí nás ponizujú alebo nám nadávajú, sú takí, ktorí si nás nevážia alebo nám úmyselne poškodzujú život, sú takí, ktorí nás zradili a my im už nemôžeme dôverovať... ***Vždy sa nájde niekto, kto náš život robí smutným a ťažkým.***

Pre takých, ktorí zhršli a takých, ktorým ublížili, prichádza Mesiáš s dobrou správou: je tu odpustenie hriechov od samotného Boha, ktorý k nám pristupuje s milosrdným srdcom. Nemal by nám hriechy odpúšťať, pretože aj v tomto svete to tak chodí, že za priestupok je trest, aj my sami si žiadame „karmu“, aby bolo zlo potrestané, no Pán Boh napriek tomu dokáže prepáčiť naše zlyhania. Keby to tak nebolo, museli by sme všetci naveky zomrieť, bez rozdielu. Pán Boh sa však nad nami zľutoval a poslal svojho Syna Pána Ježiša, aby nám priniesol správu o odpustení. Nemusíme v sebe nosiť hriech a jeho následky, môžeme to všetko položiť k nohám Božieho Syna. On kvôli tomu zomrel na kríži, čo si dnes pripomíname vo Večeri Pánovej. Na základe Ježišovej golgotskej obeti môžeme pokojne očakávať odpustenie. Je reálne.

Podobne je to aj **s tmou a svetlom.** Určite občas zažívame stavy, keď máme pocit, že náš život je tmavý, niet v ňom nič pekného, svetlého, pozitívneho. Akoby sa na nás všetko valilo a my nevieme, ako ďalej. Nemáme silu, chuť a nevidíme nijakú perspektívu. Čakáme síce, že sa vyjasní, ale nič sa nedeje. Tmu v našom živote môže zapríčiniť choroba, hriech, smútok, opustenosť, zlí ľudia, nezdary, zrady a všeličo iné. Akoby sme nemali ani silu žiť, veď život je možný len vo svetle. *Tma nás o to podstatné oberá. No bez nej by sme si nikdy neuvedomili potrebu svetla.*

Vedci nevedia tmú merať – je to len neprítomnosť svetla, teda keby nebolo svetla a jeho schopnosti ubúdať, nebola by ani tma. Preto je tma meračom prítomnosti svetla. Ak cítíme, že je náš život tmavý, podvedome túžime po tom, aby sa zasvietilo v nás, i okolo nás. Svetlo totiž vyvoláva lepšie pocity, radosť, túžbu, všetko reálnejšie vnímame, môžeme vidieť to, čo je v tme nejasné... Jednoducho: bez svetla nie je možný život. A to ani v tom duchovnom význame. Občas nám zabliká v živote milovaný človek, vydarená práca, dobrí priatelia, príjemné chvíle, super kniha, dobrá káva, chutné jedlo... No to všetko svieti len veľmi krátko, pretože zas sa zvykne objaviť nejaká temnota. Preto nám *Pán Boh vo svojom Synovi ponúka svetlo, ktoré rozháňa každú tmú, lebo je to svetlo lásky a nádeje, svetlo pokoja a radosti. Nič z toho však nie je závislé na momentálnej situácii, ale jedine na našej dôvere voči Pánovi.*

Ak veríme Ježišovi, On nám zasvieti do každej tmy. Tá viera nás bude viesť cez každú temnotu, aby sme napokon uzreli svetielko nádeje. Nielen tu v tomto svete, ale najmä pre svet budúci. Pretože tu na svete je možné žiť dlhodobo v tme – hriech má tú moc. Vďaka Pánovi je nám však ponúknutá nádej večného života, kde tma už nebude. Závďavkom toho je Večera Pánova, v ktorej môžeme prijať svetlo Božej lásky do nelásky ľudí, pokoj do

nepokojného srdca, radosť do smutného života a nádej do beznádeje dní. **Už teraz tieto dary večnosti môžeme očakávať i prijímať.**

Kým budeme čakať v dokonalej forme spasenie a svetlo života večného, treba nám tu v tomto svete žiť. Životný príbeh Jána Krstiteľa je pre nás návodom: **máme rásť a mocieť vo viere až kým nepríde čas nášho stretnutia s Pánom Ježišom.**

Preto, kým čakáme, vynaložme všetko úsilie na to, aby sme sa zlepšovali, vzdelávali, boli milšími, viac dôverovali Bohu, rástli vo poznávaní sveta, aby sme – keď príde náš čas – boli pripravení na stretnutie s Pánom Ježišom. Nech nám k tejto príprave dopomôže aj Večera Pánova, ktorá je posilnením a povzbudením do nášho života. Amen.